BISBAT DE TORTOSA
Vida Diocesana
ANY LII ■ NÚM. 30 | 23 de juliol de 2023 | www.bisbattortosa.org / Aportació voluntària: 0,30 €

PARAULES DE VIDA

«No et deixis vèncer pel maligne»

La paràbola del blat i el jull respon a una de les qüestions més candents en el diàleg cristià amb els no-creients, així com per tot cristià en el seu esquema mental guiat per la fe cristiana: Per què Déu permet el mal?

L'argument a rebatre és molt antic. Si Déu és summament bo i totpoderós, no hauria de permetre l'existència del mal amb víctimes: o no és tan poderós com diu el Credo cristià o no és tan bo com pensen els cristians.

Sovint la hipocresia acompanya molts d'aquests debats: es reclama que Déu no permeti la mort de víctimes innocents en la guerra però es justifica i potencia la fabricació d'armament; volem que Déu impedeixi els greus accidents de trànsit però que no ens treu la llibertat de conduir com ens dona la gana.

Jesús, però, situa la qüestió dins l'àmbit de la responsabilitat humana.

El Catecisme de l'Església Catòlica ho ensenya clarament: *Déu ha creat l'home racional i li ha donat la dignitat d'una persona dotada de la iniciativa i del domini dels seus actes* (núm. 1730). *La llibertat implica la possibilitat de fer el bé i el mal, de créixer en perfecció o de defallir i pecar* (núm. 1732). *La llibertat fa l'home responsable dels seus actes* (núm. 1734).

L'antropologia cristiana reconeix i contempla la persona humana responsable d'adherir-se lliurement a l'impuls atractiu de Déu o al del Maligne: és el plantejament de la paràbola del blat i el jull, exclusiva de l'evangelista Mateu, en què Jesús no fa un discurs filosòfic sinó que corregeix la pretensió dels deixebles d'*anar a arrencar el jull* erigint-se en jutges dels altres. *No ho feu pas! No fos cas que, arrencant el jull, arrenquéssiu també el blat.*

La tasca de *segar* amb judici definitiu correspon a l'Amo del sembrat que, al temps de la sega, és a dir, al final dels temps, dirà als segadors: *Arrenqueu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-los.*

La temptació dels qui, creient-se *blat* pur, volen arrencar ells el *jull* ja ara és anul·lar el missatge de la conversió, central en la predicació de Jesús, que es basa en la possibilitat real de conversió. El qui avui obra com a *jull* pot convertir-se i obrar demà com a *blat*.

L'ensenyament de la paràbola del *blat* i el *jull*, és molt ric:

—el món és el camp on s'hi sembra tant *blat* com *jull*: d'aquest *camp* hi formem part tots nosaltres, en qui és sembrat tant *blat* com *jull*;

—el *jull* el sembra el *diable*, que vol mal al sembrador de la bona llavor. En la sembra del *jull* hi col·laboren activament *els del Maligne*;

—el *blat* el sembra el *Fill de l'home*, que espera collita abundant de veritat i vida, santedat i gràcia, justícia, amor i pau. En la sembra del *blat* al món hi col·laboren activament *els deixebles de Crist*;

—la sega correspon a l'Amo del sembrat: Ell, *a l'hora de la sega*, serà qui mani als segadors *collir el jull i fer-ne feixos per cremar-lo*. No ens toca a nosaltres ara fer la sega;

—la nostra missió ara en la construcció del Regne de Déu és *deixar que blat i jull creixin junts fins a l'hora de la sega*.

Certament no amb indiferència passiva perquè ens sigui igual que abundi més el blat o el jull; sinó que, seguint el consell de sant Pau en la seva exhortació a *oferir-li a Déu tot el que som com una víctima viva, santa i agradable a Déu* (*Rm* 12,1), procurem ser fidels a la seva gran consigna: *No et deixis vèncer pel Maligne; al contrari, venç el mal amb el bé* (*Rm* 12,21).

Amb una pregària especial avui pels avis i la gent gran en la seua Jornada mundial.

José Luis Arín Roig
Administrador diocesà

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Hiperpaternitat i eugenèsia liberal (i III)

Podem escollir tenir o no tenir fills, exercir o no exercir la paternitat, però no podem escollir com volem que siguin. Acceptar els fills com un do no significa, però, tenir una actitud passiva enfront de les seves malalties o mancances. Acceptar-los com són significa acollir el seu misteri, tant allò de bell i de noble que hi ha en ells, com allò de lleig i de mesquí, però comprometre's activament en pal·liar les patologies que puguin patir.

En el debat sobre si es pot o no decidir el sexe del *nasciturus* o altres caràcters que venen determinats per la seva constitució cromosòmica, hi entra, de retruc, la qüestió de la dignitat. Els bioconservadors afirmen que l'embrió té una dignitat inherent i que, conseqüentment, no pot ser objecte d'instrumentalització, ni de modificació, encara que sigui amb bons propòsits, sinó que ha de ser tractat, seguint la famosa expressió kantiana, sempre i en qualsevol circumstància, «com un fi en si mateix» (*ein Zweck in sich selbst*) i mai únicament com un instrument.

Els tecnoprogressistes consideren que si aquest ésser humà emergent pot ser millorar tant en la seva estructura cromosòmica o com en la seva gènesi embriològica, abans de néixer, és un deure moral fer-ho.

En aquesta apassionant discussió és útil la distinció entre acte i potència, entre allò que és, en si mateix, un embrió i allò que pot arribar a esdevenir si és acollit en l'úter matern. Per si sol, el *nasciturus* no té la potència activa per esdevenir un fetus i, posteriorment, un nounat. Necessita l'acollida en el si matern, la protecció de la mare i la seva alimentació i preservació per arribar a esdevenir un fetus i, posteriorment, un nounat.

No tot naixement és desitjable als ulls de la nostra societat i els ciutadans integren aquest argument en la decisió de tenir o no un fill. Certes malalties o malformacions del *nasciturus* justifiquen la interrupció voluntària de l'embaràs per motius terapèutics. La selecció natural, doncs, no és un record del passat, ni una visió d'un futur inquietant. És un fet. L'absència d'estructures d'acollida per als subjectes més vulnerables, l'avortament terapèutic o, fins i tot, l'esterilització de persones amb discapacitat intel·lectual són mostres il·lustratives de l'eugenèsia liberal contemporània.

El desenvolupament de les noves biotecnologies obre una nova ruta, la de modificar directament la naturalesa humana abans del seu naixement. Per bé que aquesta possibilitat encara no està reconeguda legalment, a excepció d'algunes intervencions terapèutiques, la idea entusiasma molts pensadors, perquè hi veuen el mitjà per transcendir, a la fi, la nostra humanitat animal.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

«No te dejes vencer por el mal»

La parábola del trigo y la cizaña responde a una de las cuestiones más candentes en el diálogo cristiano con los no-creyentes, así como para todo cristiano en su esquema mental guiado por la fe cristiana: ¿Por qué Dios permite el mal?

El argumento por rebatir es muy antiguo. Si Dios es sumamente bueno y todopoderoso, no tendría que permitir la existencia del mal con víctimas: o no es tan poderoso como dice el Credo cristiano o no es tan bueno como piensan los cristianos.

A menudo la hipocresía acompaña muchos de estos debates: se reclama que Dios no permita la muerte de víctimas inocentes en la guerra, pero se justifica y potencia la fabricación de armamento; queremos que Dios impida los graves accidentes de tráfico pero que no nos quite la libertad de conducir como nos dé la gana.

Sin embargo, Jesús sitúa la cuestión dentro del ámbito de la responsabilidad humana.

El Catecismo de la Iglesia Católica lo enseña claramente: *Dios ha creado al hombre racional confiriéndole la dignidad de una persona dotada de la iniciativa y del dominio de sus actos* (n.º 1730). *La libertad implica la posibilidad de elegir entre el bien y el mal y, por tanto, de crecer en perfección o de flaquear y pecar* (n.º 1732). *La libertad hace al hombre responsable de sus actos* (n.º 1734).

La antropología cristiana reconoce y contempla a la persona humana responsable de adherirse libremente al impulso atractivo de Dios o al del Maligno: es el planteamiento de la parábola del trigo y la cizaña, exclusiva del evangelista Mateo, en la que Jesús no hace un discurso filosófico, sino que corrige la pretensión de los discípulos de ir a *arrancar la cizaña* erigiéndose en jueces de los otros. *No, que al recoger la cizaña podéis arrancar también el trigo.*

La *siega* con juicio definitivo corresponde al Amo del sembrado que, al tiempo de la siega, es decir, a final de los tiempos, dirá a los segadores: *Arrancad primero la cizaña y atadla en gavillas para quemarla.*

La tentación de los que, creyéndose *trigo* puro, quieren arrancar ellos *la cizaña* anula el mensaje de la conversión, central en la predicación de Jesús, que se basa en la posibilidad real de conversión. El que hoy obra como *cizaña* puede convertirse y obrar mañana como *trigo*.

La enseñanza de la parábola del trigo y la cizaña es muy rica:

—el mundo es el campo donde se siembra tanto *trigo* como *cizaña:* de este *campo* formamos parte todos nosotros, en el que es sembrado tanto *trigo* como *cizaña*;

—la cizaña la siembra el *enemigo*, que quiere mal al sembrador de la buena semilla. En la siembra de la *cizaña*, colaboran activamente los del *enemigo*;

—el *trigo* lo siembra el *Hijo del hombre*, que espera cosecha abundante de verdad y vida, santidad y gracia, justicia, amor y paz. En la siembra del *trigo* en el mundo colaboran activamente *los discípulos de Cristo*;

—la siega corresponde al Amo del sembrado: Él, *cuando llegue la siega*, será quien mande a los segadores: *arrancad la cizaña y atadla en gavillas para quemarla.* No nos toca a nosotros ahora hacer la siega;

—nuestra misión ahora en la construcción del Reino de Dios es *dejarlos crecer juntos hasta la siega*.

Ciertamente no con indiferencia pasiva porque nos dé igual que abunde más el trigo o la cizaña; sino que, siguiendo el consejo de san Pablo en su exhortación a ofrecerle a Dios todo lo que *somos como un sacrificio vivo, santo, agradable a Dios* (*Rom* 12,1), procuremos ser fieles a su gran consigna: *No te dejes vencer por el mal, antes bien vence al mal con el bien* (*Rom* 12,21).

Con una plegaria especial hoy por los abuelos y personas mayores en su Jornada mundial.

José Luis Arín Roig
Administrador diocesano

El moviment Vida Creixent de la Diòcesi de Tortosa celebrà l'última trobada del curs

El dissabte 10 de juny, ens vam aplegar a la Catedral un grup de Vida Creixent per celebrar l'última reunió del curs, presidits per la coordinadora diocesana Sra. Encarna Gisbert Abellana i pel consiliari diocesà Mn. Joan Bajo Llauradó.

Després de la pregària, Mn. Bajo inicià la seua xerrada fent una petita radiografia del nostre moviment cristià estès arreu. Es constata una petita davallada en el nombre de membres, el qual podem atribuir-ho a tres factors: a) L'envelliment de la gent que contribueix a que alguns ja no puguen assistir als diferents actes que es fan; b) La pandèmia; c) A causa de la pandèmia, alguns membres han estat traspassats a la Casa del Pare.

El papa Francesc és un gran aliat de Vida Creixent. En alguns dels seus escrits i documents surt el tema de les persones grans: *El Magisteri del papa Francesc i la gent gran*, i parla sovint de la gent gran com a fruit de saviesa i com a nexe intergeneracional, així com remarca també el Sant Pare, la importància d'aquesta etapa en la societat i en l'Església. A finals de gener es va celebrar a Roma un congrés internacional sobre la gent gran. Mn. Bajo ens comentà alguns trets del llibre *Renéixer, una nova oportunitat per a la gent gran* del qual ell és l'autor. El temari per al proper curs de Vida Creixent serà: «Alianza entre generaciones. Un proyecto para vivir en plenitud», editat per la Comisión Permanente de

Vida Ascendente i Vida Creixent. Com sempre s'edita en castellà i en català.

En l'apartat del diàleg, ens comunicà Mn. Joan Bajo que el 24 de maig fou elegit nou consiliari interdiocesà de Vida Creixent de les diòcesis de Catalunya i les Illes, substituint el qui hem tingut fins ara, Mn. Xavier Morató de Barcelona. Enhorabona, Mn. Bajo.

L'Eucaristia se celebrà a la capella de la Mare de Déu de la Cinta.

Vam pregar pel moviment Vida Creixent per a que la gent que el formem complint amb fidelitat la voluntat de Déu en el capvespre de la nostra vida. Després vam compartir tots un dinar de germanor acabant amb l'himne de Vida Creixent.

Maria Joana Querol Beltrán

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «El tresor que hem rebut amb la nostra vocació cristiana, estem cridats a donar-lo: és el dinamisme de la vocació, és el dinamisme de la vida» (15 de març).

@Pontifex_es: «Donem a Déu el primer lloc en la confessió. Si Ell és el protagonista, tot es torna bell i la confessió es converteix en el sagrament de l'alegria; no de la por o del judici, sinó de l'alegria» (17 de març).

@Pontifex_es: «Només qui és pobre d'esperit, necessitat de salvació i captaire de la gràcia es presenta davant Déu sense exhibir mèrits, sense pretensions, sense presumpció. No té res i per això ho troba tot, perquè troba el Senyor» (18 de març).

@Pontifex_es: «No hi ha acollida sense integració. S'ha d'acompanyar les persones des que arriben fins que estan veritablement integrades en la nostra societat. "Quan un estranger resideixi en la vostra terra haurà de ser tractat com un nascut al país" (*Lv* 19,34)» (18 de març).

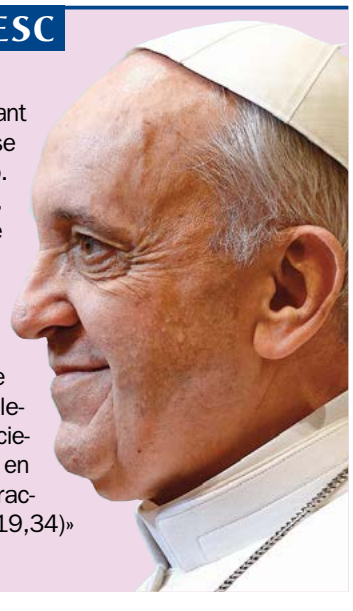

Solemnitat del Corpus a la Catedral

També, enguany, les parròquies de la ciutat de Tortosa van coordinar els horaris habituals de Missa en diumenge perquè el màxim nombre possible de feligresos s'apleguessin a les 11.30 h a la Catedral en la solemne Missa del Corpus. Presidits per l'Administrador diocesà en Seu Vacant, concelebrant els M.I. Membrado i Centelles, i el M.I. Cardona a l'orgue, amb assistència de l'alcaldessa i regidors del Consistori municipal, així com un bon grup de xiquets/es que els darrers diumenges han rebut la Primera Comunió a les parròquies de la ciutat, es va viure amb solemnitat el Memorial de la Passió i Resurrecció del Senyor.

En l'homilia, el celebrant començà donant preferència al missatge pels nous incorporats a la Taula de l'Eucaristia, animant-los a seguir creixent en l'amistat amb Jesús i recordant-los que rebre Jesús en la Comunió és la màxima expressió d'aquesta amistat.

Després comentà l'afirmació del Catecisme on es professa que «en l'Eucaristia es troba a la vegada la plenitud de l'acció amb què Déu santifica el món i del culte que els homes en l'Esperit Sant reten al Crist i, per Ell, al Pare, insistint en la centralitat de l'Eucaristia com a font i cimal de la vida cristiana».

La col·lecta especial a favor de Càritas completà el sentit del Corpus amb el lema d'enguany: «Som oportunitat. Som esperança».

A la Processó, sortint de la Catedral per la Porta de l'Olivera i entrant per la façana principal, vam acompanyar el Santíssim Sagrament fins a la Plaça de l'Ajuntament on vam celebrar la *statio* amb proclamació de l'Evangeli i benedicció a tota la ciutat. Breument, l'Administrador Diocesà en Seu Vacant remarcà la profunda simbologia del gest d'acompanyar el Senyor pels carrers.

José Luis Arín Roig
Administrador diocesà
en Seu Vacant

María Rosa Molas, ¡una mujer feliz!

Así comentaba el Evangelio de las bienaventuranzas en su homilía, el P. José, que presidió la solemne Eucaristía celebrada el lunes 12 en la iglesia de la Casa madre de las Hermanas de la Consolación. ¡Es la fiesta de la Madre! como decimos todos, es la fiesta de la Familia Consolación, acompañada por sacerdotes, amigos y hermanos, así como representantes del santo pueblo fiel de Dios: ancianos, niños, jóvenes, matrimonios, funcionarios, familiares, exalumnos... Se hicieron presentes también el alcalde de Jesús D. Víctor y la regidora de Cultura Sra. Susana demostrando, una vez más, gratitud por la presencia centenaria de las hijas de María Rosa Molas en la zona, en la cuna y fuente de la congregación extendida hoy por varios países del mundo.

Durante la Eucaristía se presentaron los logotipos de los Capítulos provinciales recientemente realizados en distintos puntos de la geografía congregacional: Mozambique, Córdoba de Argentina, Madrid, Caracas y Filipinas, pidiendo por el Capítulo general que se realizará en Roma del 14 de

noviembre al 14 de diciembre. La Madre general, Antonia Munuera, dirigió unas palabras de agradecimiento, invitándonos con el salmista a «alabar al Señor y no olvidar nunca sus abundantes beneficios».

La tumba de la Madre es visitada con devoción, allí oramos todos, allí invocamos su intercesión por las necesidades de toda la humanidad, y sentimos que su presencia sigue viva hoy entre nosotros.

Finalmente se ofreció un refrigerio a todos los participantes, el que compartimos con sencillez y alegría en el claustro interior de la casa.

Hna. Loreto Navarrete

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. ■ **Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Ex 14,5-18 / Sl: Ex 15 / Mt 12,38-42]. Urgell: ■ Beats Josep Sala i Picó, prev., i companys màrtirs. Sant Xarbel Makluf, prev.; santa Cristina, vg. i mr.

25. ■ **Dimarts** [Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 (o bé: Fets 11,19-21;12,12.24) / Sl 66 / 2Co 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya.

26. □ **Dimecres** [Ex 16,1-5.9-15 / Sl 77 / Mt 13,1-9]. Sant Joaquim i santa Anna, pares de la Benaurada Verge Maria (tradició iniciada s. II).

27. ■ **Dijous** [Ex 19,1-2.9-11.16-20b / Sl: Dn 3 / Mt 13,10-17]. Sant Feliu de Llobregat: ■ Sant Cugat, mr. barceloní (s. IV), d'origen africà. Santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; sant Celestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.; santa Natàlia, mr.

28. ■ **Divendres** [Ex 20,1-17 / Sl 18 / Mt 13,18-23]. Santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; sant Pere Poveda, prev. i mr., fund. de la Institució Teresiana.

29. □ **Dissabte** [1Jo 4,7-16 / Sl 33 / Jo 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Llàtzer i Maria, amics de Jesús, residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant Adam, el primer humà.

30. ■ **Diumenge vinent,** XVII de durant l'any (litúrgia de les hores: 1a setmana) [1R 3,5.7-12 / Sl 118 / Rm 8,28-30 / Mt 13,44-52 (o bé, més breu: 13,44-46)]. Sant Feliu de Llobregat: Beat Cristí Roca i Huguet, prevere, Constanci Roca i Huguet, religiós, i companys màrtirs. Tortosa: Beat Tobies Borràs i Romeu, religiós, i companys màrtirs. Urgell: Beat Protasi Cubells i Minguell, religiós, i companys.

Diumenge XVI de durant l'any (A)

Lectura del llibre de la Saviesa
(Sa 12,13.16-19)

Fora de vós, que vetlleu sobre tothom, no hi ha cap déu a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració. Demostreu només la vostra força si algú no creu que ho podeu tot, o bé quan humilieu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós, que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats.

Salm responsorial (85)

R. *Senyor, vós sou indulgent i bo.*

Vós, Senyor, sou indulgent i bo, / ric en l'amor per a tothom que us invoca. / Senyor, escolteu la meva pregària, / escolteu la meva súplica. R.

Tots els pobles que heu creat / vindran a fer-vos homenatge / i glorificaran el vostre nom. / Diran: «Sou gran, Senyor, / són prodigioses les vostres obres, / vós sou l'únic Déu.» R.

Vós, Senyor, Déu compassiu i benigne, / lent per al càstig, fidel en l'amor, / mireu-me, apiadeu-vos de mi. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,26-27)

Germans, és l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant tal com Déu ho vol.

Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 13,24-43)
(Versió abreujada)

En aquells temps, Jesús proposà a la gent aquesta altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat i se n'anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: "No era bona, la llavor que vau sembrar al vostre camp? Com és, doncs, que hi ha jull?" Ell els respongué: "Això ho ha fet algú que em vol mal." Els mossos li digueren: "Voleu que anem a collir-lo?" Ell els diu: "No ho feu pas: si collíeu el jull, potser arrencaríeu també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega i llavors diré als segadors: 'colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner'."»

Lectura del libro de la Sabiduría
(Sab 12,13.16-19)

Fuera de ti no hay otro Dios que cuide de todo, a quien tengas que demostrar que no juzgas injustamente. Porque tu fuerza es el principio de la justicia y tu señorío sobre todo te hace ser indulgente con todos. Despliegas tu fuerza ante el que no cree en tu poder perfecto y confundes la osadía de los que lo conocen. Pero tú, dueño del poder, juzgas con moderación y nos gobiernas con mucha indulgencia, porque haces uso de tu poder cuando quieres.

Actuando así, enseñaste a tu pueblo que el justo debe ser humano y diste a tus hijos una buena esperanza, pues concedes el arrepentimiento a los pecadores.

Salmo responsorial (85)

R. *Tú, Señor, eres bueno y clemente.*

Porque tú, Señor, eres bueno y clemente, / rico en misericordia con los que te invocan. / Señor, escucha mi oración, / atiende a la voz de mi súplica. R.

Todos los pueblos vendrán / a postrarse en tu presencia, Señor; / bendecirán tu nombre: / «Grande eres tú, y haces maravillas; / tú eres el único Dios». R.

Pero tú, Señor, / Dios clemente y misericordioso, / lento a la cólera, rico en piedad y leal, / mírame, ten compasión de mí. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,26-27)

Hermanos:
El Espíritu acude en ayuda de nuestra debilidad, pues nosotros no sabemos pedir como conviene; pero el Espíritu mismo intercede por nosotros con gemidos inefables. Y el que escruta los corazones sabe cuál es el deseo del Espíritu, y que su intercesión por los santos es según Dios.

Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 13,24-43)
(Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús propuso otra parábola a la gente diciendo: «El reino de los cielos se parece a un hombre que sembró buena semilla en su campo; pero, mientras los hombres dormían, un enemigo fue y sembró cizaña en medio del trigo y se marchó. Cuando empezaba a verdear y se formaba la espiga apareció también la cizaña. Entonces fueron los criados a decirle al amo: "Señor, ¿no sembraste buena semilla en tu campo? ¿De dónde sale la cizaña?". Él les dijo: "Un enemigo lo ha hecho". Los criados le preguntan: "¿Quieres que vayamos a arrancarla?". Pero él les respondió: "No, que al recoger la cizaña podéis arrancar también el trigo. Dejadlos crecer juntos hasta la siega y cuando llegue la siega diré a los segadores: arrancad primero la cizaña y atadla en gavillas para quemarla, y el trigo almacenadlo en mi granero"».

COMENTARI

«Deixeu que creixin junts el jull i el blat»

Jesús demostra amb les paràboles d'avui que coneixia bé el món rural i, com sempre, en treu un ensenyament per als seus deixebles. La primera paràbola, *la del blat i del jull*, ens recorda l'existència del mal, enmig del bé, és a dir, de persones que fan el mal, enmig de persones que fan el bé. Perquè el bé i el mal el fem les persones concretes, no cauen del cel. La temptació de tots nosaltres és anar *a collir el jull*, eliminar les persones que fan el mal. Voldríem un món d'àngels i potser ens oblidem que nosaltres som també sovint jull. Per això el consell de l'amo: *Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega,* val per tots nosaltres: ens cal tenir paciència i ens cal pensar (al contrari del que passa amb el jull) que el qui fa el mal, pot canviar, es pot convertir. Si fos eliminat, quina possibilitat de canvi o de conversió tindria. Deixant de banda que nosaltres som pecadors i no sabem mai qui és realment blat o jull, només ho sap Déu. Però sí sabem que hem de sembrar el Regne de Déu, que vagi transformant tota la societat; un Regne de Déu que pot semblar *molt petit,* molt insignificant però que si realment és Regne de Déu, té una potència enorme de transformació del món i de la societat. Per això cal sembrar aquest Regne que no és el regne victoriós i triomfant, polític, que pensaven els deixebles. La primera lectura recorda que *fora de del Senyor no hi ha cap Déu, que ell és realment fort però per això tracta tothom amb consideració. Vós disposeu de la força però sou moderat en les sentències i governeu amb tota consideració*. Per això: *els justos han de ser humans amb tothom. El poder sempre el teniu a mà.* Déu podria fer desaparèixer el mal i fer créixer ostentosament el Regne de Déu. Però no actua així. Pau ens recorda que és *l'Esperit mateix que ve a ajudar la nostra feblesa* i la *nostra pregària*. Ens cal sembrar el bé, tenir paciència, ser blat i llevat que transformi el món. L'Esperit ens ajuda a sembrar. El fruit ja és cosa de Déu.

Mn. Jaume Pedrós

Director: Mn. Víctor Cardona - Edició: MCS, c/ Cruera 5-7, 43500 Tortosa; tel. 977 440 700; fax 977 440 378
A/e: mcs@bisbattortosa.org - Web: www.bisbattortosa.org; Dip. legal B. 52210-2000 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.